

- אה"צ באה אצלי כשלחת חטרוגרסיבים¹ שוקן, שערי, אידוב כהן - בענין
שביתת המורים. דורשים התערבותי, אמרתי לא נוכל להוסיף סכר, ומה חועיל
התערבותי. הגיעו ועדה לבירור. אמרתי ועדה לבירור יש לה כעס אם היא מבררת
כל צרכי המדינה (וסיפרתי על המצוקה גם בשכניון ובאוניברסיטה) ובמשרד חבטחון).
בינתיים - במעמד - סלפנתי לזיאמה וזה הזהיר אותי מכל התערבות. הסכמתי,
אבל בכל זאת אמרתי להם שאני מוכן להיפגש אישית עם אחד מהמורים הראשיים
(נחננו לי שמות אלה: דר. אורן, מאינהורן ח"א, דניאל כהן וס. רבינזון - חיסה)
ואסביר שאין כל אפשרות להגדיל השכר ולא למנות ועדה. אלא יחד נחפש נוסחת
שהאפשר להם לחזור בכבוד ללמורים.

22.10.58, יום ד' ת' חשוון

בישיבת חברינו אה"צ הועלה האספת הבוקר נגד ספיר - וענין הדתיים.
ברור שהבוקר רוצה להתנקם בספיר על שהוא סצליח במסחר ותעשייה ולא כברנטסיין,
אגב בחוגי התעשייה הטריים רכש לעצמו שם טוב. אולם ספיר עשה משהו שכתב שם
שכתב על נייר של הממילה.

- בערב אזכרה לנחמיה בבית צרניחובסקי. הביח היה מלא. פרס אכר כשה מליס סמורות ונאות. אזריו דיברו גלילי, אך זודעזעתי מקריאת קסעי מכתבי נחמיה ע"י יוסי ידין. היו לי חברים שעלו לאין טעור על נחמיה מבחינה אינסלקטואלית וביזכות הלוציות, אך היחה לנחמיה סגולה טלא כצאתי אף אצל אחד מחברי ולא בי - הזדהות גמורה, שלמה ומוחלטת עם החובה שלו. והיה צר לי עד מוות שלא יכלתי עוד להגיד לנחמיה מה שהרגשתי ביחס אליו. האם רק המגיעה בקדוש הביאה אותו למעשה שעשה - או היו גם גורמים אחרים? לאחר המעשה נורע לי כי דיבר עם היים וגם עם אחרים על איבוד עצמו לדעה. ההיה זה רק דבר הרהור או מה שהוא נסתר לחץ עליו והעיק לו? הוא עינה הכל למען הסהיר במני מה שכואב לו, גם לאחר שרגלו נפצעה. כשבקשתיו להיפגע מבוט למשרד עד שירטא - היה קם ורץ בחדר להראותי כי היה בריא. מדוע אי אפשר להחיות מה ולשוהח אחו? -

23.10.58, יום ה'

עלינו הבוקר על קברו של נחמיה - והרב הצבאי קרא אל מלא רחמים.

היכן הרחמים?

- באחה עזרה ישיבת המטה. סקירה מענינת מדין שחזר מועידת האסום. שם

סבורים כי אחרי צרפה יבוא תורן של סודן וישקול לעשות המצצה.